

רצו נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

א' ל'ה הפני' סיפור השבוע

שבחי הר"נ
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

כא ... ובבקר באו אל הספינה אנשי-יחיל, שקורין ברנדינאך, ורפנו זכרונו לברכה עם האיש שלו הנ"ל רצו עוד לבוא להתנפל לפני רגלי הקפיטן ולהתחנן לו, שיניח אותם לשוב אל הספר, אך בתוך כך עקרו האנקרס, וברחו לצד שהרוח נשאם מחמת פחד, כי המלחמה נתעוררה מיד, ונשמע קולם מאד, ושמעו שם על הספינה קול גדול מאד של ההורמאטעס והבאמבעס ושאר קולות כאלו מעניני מלחמה, כי קולם נשמע למרחוק מאד.

וגדל הסכנה והאימה והפחד, שהיה להם אז, אין לשער, ונפלו למשכב שניהם יחד, ולא היה להם אפלו מים לשתות, כי לא הכינו להם כלום, כנזכר לעיל, והי' ברב רחמיו וחסדיו נתן להם חן בעיני ישמעאל אחד, שהוא היה קעכער אצל הקפיטן, ונתן להם בגנבה שאל אחד קאווע שחזרה לכל אחד ואחד בבקר ובערב.

ומחמת החלשה שלהם היו מטלים על ערש-דודי, רחמנא לצלן, ולא ידעו בעצמם היכן הם, כי היו סגורים בחדר שלהם נופלים למשכב, אך זאת שמעו, שהיה רוח-סערה, ונשא את הספינה, ולא ידעו לאיזה מקום נשא.

כששמעו, שהגיע הספינה לאיזה ספר, הלכו מהחדר לחוץ לראות המקום שהגיעו לשם, וראו שאין זה סטנבול, ושאלו את הישמעאל הנ"ל, ואמר, שהמדינה הזאת נקראת אדל, והם שמעו כבר ...

(ההמשך מעבר לדף)

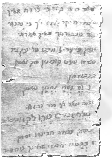
וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תִּרְיַד וּפְרַקְתָּ עָלוּ מֵעַל צְוֹאֲרֶךְ (כו,מ)

זה הפסוק והיה כאשר תריד אין לו שום פרוש וגם רש"י ז"ל נדחק הרבה בפרושו עין שם, אך עתה מתפרש בפשוטו: והיה כאשר תריד, הינו כאשר תריד משפע שלך, דהינו כשישראל יפלו לשפע של בהמות, שהוא שפע של עשו, ואז הבהמה בחינת עשו יורדת משפע שלה, כי אין לה שפע מחמת שהאדם בחינת ישראל לקח השפעתה, אזי יפרקת עלו מעל צוארך, הינו שתפרק על האדם, שהוא ישראל, מעליך שהוא מושל בך תמיד, כי התגבר עליו ותקח השפע שלו.

כי מאחר שהאדם, שהוא ישראל, שנה הסדר ונפל לשפע של בהמה ואין לבהמה שפע ומכרחת הבהמה לירד להשפע נמוכה יותר כפי סדר הבריאה שהבהמה נמוכה מהאדם והיא תחת ממשלת האדם, ומאחר שהאדם ירד להשפעתה, צריכה היא לירד יותר, והיו בחינת והיה כאשר תריד, תריד' ממש שיגרם לך בעוונותי שתירד מהשפעתך כנ"ל, אז יפרקת עלו מעל צוארך, שתשנה גם אתה הסדר ותקח אתה השפעתו ותמשל עליו, אבל הוא רק לפי שעה בעת התגברות הגלות שאז הם לוקחין עקר השפע וישראל נוזנין מתמצית כמו שכתוב בזהר הקדוש. אבל אי אפשר שיתקים כך.

כי אי אפשר לשנות סדר הבריאה לעולם, כי ישראל יחזרו לממשלתם ויקחו השפעתם, שהוא השפע של אדם, והבהמות והעכו"ם שיונקים מהשפע של אדם יזיק להם הרבה, כי שפע של אדם מזיק לבהמה (הל' מקח וממכר ד', ט):

תולדות

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וְיָדוּ אַחֲזָת בַּעֲקֵב עֶשָׂו (כה,כו)

בעקב דיקא, כשיתגבר עשו בסוף הגלות בעקבות משיחא, וירצה לדרס בעקבו על ראש ישראל בבחינת: הגדיל עלי עקב, אז ייקא "וידו" בחינת אמונה בחינת תפלה, בחינת: ויהי ידיו אמונה וכו' — פרישן בצלו, אוחות בעקבו להפילו ולהשפילו על-ידי זה, כי אין פחנו אלא בפה, לתפס אמונת אבותינו, לצעק אליו יתברך מכל מקום שהוא (הלכות יין נסך ד', אות כ"ה):

וְכַל-הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עֲבָדֵי אֲבִיו (כו,טו)

באר מים חיים יקר מאד, כי בכל מקום שמוצאין באר מים, על-ידי זה נפתח באר למעלה ונתגלה אלקותו יתברך על-ידי זה כמובא בפתבים, כי מימי הבורות שנתגלין בתוך הארץ הם בחינת המשכת חיותו יתברך, וכשנתגלה באר, נתגלה כפיכול חיותו יתברך, שהוא יתברך מחיה את כלם. ועל-כן האבות הראשונים שהתחילו לגלות אלקותו יתברך בעולם, היו עוסקים תמיד בחפירות בארות, כי הם התחילו לגלות אלקותו יתברך בעולם, על-כן חפרו בארות שהם בחינת התגלות אלקותו יתברך שהוא מחיה את כלם.

ועל-כן התגברו הפלשתים לסתם את הבארות, כמו שכתוב: וכל הבארות אשר חפרו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר וכו', כי רצו לקלקל התקונים של התגלות אלקותו יתברך שהמשיך אברהם אבינו בעולם על-ידי חפירות הבארות. ויצחק חזר וחפר, וכמו שכתוב: וישב יצחק ויחפר את הבארות וכו' (הלכות מקואות א', אות ד'):

גם תזוהרו מאד לעשות לכם קביעות, [נ]ביחוד בספרי רבנו ז"ל, בעיון ובמחוינות, ואז בודאי תלכו לבטח דרככם, והשם יתברך יהיה בעורכם!

חיוב השבוע

(רבי שמשון בארסקי - מכתב ג')

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

שבחי הר"ן
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

ע"י (המשך הסיפור) ... והם שמעו כבר הנהגתם, שכשבא יהודי לידם, מצוה ראשונה אצלם להקריבו לקרבן, וכאשר שמעו שזה אדל, הלכו מיד לחדר שלהם וסגרו הדלת בעדם והחביאו עצמם שם, והיה עליהם פחד גדול. ועמדה הספינה שם שלשה ימים, ואפשר היה בדעת הקפיטן לעמד שם עוד, אך שפתאם עמד רוח-סערה, ונתקו החבלים של האנקר, ונשאר האנקר בים, והלכה הספינה מעצמה משם, והיה שם צעקה גדולה בין הישמעאלים: המון! המון! דהינו גיוואלד!

ע"י והיתה הספינה מטרפת בים כל הלילה עד אור הבקר, אז נשקט הרוח-סערה, וישמחו כי ישתקו, אך לא הנחם למחוז חפצם, כי על-ידי הרוח-סערה חזרו וכאו סמוך לעכו, בערך מהלך יום, ואחר-כך, אחר חצי היום, נתעורר עוד הפעם רוח-סערה גדולה ונשא את הספינה, והיתה הספינה מטרפת ומבלבלת כמה ימים ולילות רצופים, יעלו שמים, ירדו תהומות, ולא היה לבעלי הספינה שום עצה איך להמלט, ויחגו וינועו כשכור, כל חכמתם תחבלע: (ההמשך יבא, בעו"ה)

התקנה לזכות לתשובה כל הרחוקים מאד מאד שכמעט כמעט אבדה תקותם מגדל ההתגרות וההתנגרות בבחינת ואמר אבד נצחי ותוחלתי מה, אך עקר ההתחזקות, חסדי ה' פי לא תמנו חדשים לבקרים כו', כי חסדיו ורחמי יתברך אינם תמים ואינם כלים לעולם, ולא עוד אלא שהחסדים מתחדשים בכל בקר שזה עקר חדוש מעשה בראשית שבכל יום בבחינת ובטובו מחדש בכל יום תמיד וכו'.

וידעו כל הנחמה והתקנה של כל אחד ואחד מה שהשם יתברך מחדש חסדים חדשים ונפלאים בכל בקר אשר לפי ההתחדשות החסדים יש לכל תקנה בכל עת. וכל זה ממשיכין עלינו הצדיקים הגדולים המתחדשים בכל עת והם ממשיכין עלינו חסדים חדשים בכל יום ובכל עת ומבטלין הזקנה דסטררא אחרא, וזה כל תקותנו על-ידי שאין יודעין כלל עד היכן חסדיו מגיעים פי לגדלתו אין חקר ועקר גדלתו הוא גדלת חסדיו, וחסדיו יתברך מתחדשין תמיד בכל עת עד אין קץ ואין תכלית כנ"ל: (הלכות ראשי-החדש ז', אות י"ד)

תשבי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

מסירת נפש למען הדפסה

... ואני היתה לי משפחה גדולה, ובביתי אין שום חתיכת לחם, הילדים מסתובבים ככה. ואני הלכתי לר' יום טוב זלוטניק, נו, אם אני יגיד לו, משמע שאני בא לר' יום טוב כדי שיתן כסף - שצריכים לחם. אז לא דברתי כלום מזה...

... והוא היה חכם, והבין שכל המטרה שלי בזה הוא רק כדי שנופה לקרב את כל העולם לרבנו, שידפיסו את ספרי רבנו. ואני רציתי לחזק את היהודי הזה, כדי שיהיה חזק בזה. הכלל, היה באיזה יום ששי אחר צהריים, וחגתי עצמי בעזות, עם גבורה. אני ביטן בטבע, לבקש בעצמי נדבות... הכלל, נכנסתי לאיזה חנות, והוא נעשה מבהל, הוא ראה פנים כזה, עם התלהבות כזה, עם גבורה כזה, הוא הכיר. הכלל, נתנו לי. בקצור, הלכתי מחנות לחנות, ראיתי שהקדוש ברוך הוא מצליח דרכי ונותנים לי. ובאותם הימים - קבצתי שבעים וחמש פרוטות! נו, אני הלכתי, לא בשביל לחם - לא בשביל! הלכתי כדי שיהיה איזה התחזקות לאותו אברך. כן, הלכתי עם שבעים וחמש פרוטות, ונתתי לו! כלום, שום פרוטה! יום ששי בערב, נתתי לו תכף כדי שיהיה להדפסה... (השואל: זה היה הרבה כסף?) אה! היום אי אפשר לשער את זה - אין שום השגה מה שאז היה כסף! גם אני התפלאתי, אבל הלכתי עם כזה התלהבות, כמו ה'בערגער'...

... נו, יכולים לחשב שאני מספר דברים בטלים, מעשיות שהיו פעם: לחם, כסף. לא! זה הכל דברים יקרים, אין כזה בעולם, זה רק בכחו של רבנו הקדוש שיכול לעשות כך - שיהיה איזה עני ויקבץ שבעים וחמש פרוטות, והולך תכף למסר לו בשביל שיהיה לו התחזקות להדפיס...

... וזה לא בדרך הטבע, זה למעלה מדרך הטבע, למעלה מן המקום, דבר כזה. וזה רק בכחו של רבנו הקדוש שיכול לעשות דבר כזה, שיכול לעשות ר' ישראל כזה, שיכול לעשות כזה עני - הוא נעשה משגע והולך מחנות לחנות, ונבהלים ממנו, ונותנים לו נדבות יפות... והצלחתי, עשיתי שבעים וחמש פרוטות בזמן קצר כזה!...

¹ ע"פ המעשה מהבערגער ועני, סיפורי מעשיות - מעשה י'

משיבת נפש

עצות ותפילות

כלל ההתרחקות מהשם יתברך של כל אחד ואחד מגדול ועד קטן, העקר הוא על-ידי זקנה דסטררא אחרא מה שנדמה לכל אחד כאלו הכל מתנהג כסדר הישן והוא כבר זקן ברכיו ואי-אפשר לו לשוב מהם כמו שכתוב: לא יאמין שוב מני חשך, והכל על-ידי הזקנה שמפיל עליו היצר הרע שנקרא מלך זקן וכסיל. ועל כן כל התקון הוא על-ידי החכמים הצדיקים האמתיים ומתחדשים בנשך בבחינת וקני ה' יחליפו פח וכו', ועל-ידיה זוכין לחדש בכל עת חדושי תורה אמתיים ונפלאים. פי הם מתגברים בעבודתם בכל יום מחדש כאלו לא התחילו עדין בעבודת השם כלל, ועל-ידיה משיגין בכל יום ובכל עת גדלת הבורא ביותר ומחברים ספרים קדושים חדשים בכל עת. והכל כדי לבאר ולגלות גדלת הבורא יתברך וגדלת התורה הקדושה וגדלת קדשת נפשות ישראל פי אורייתא וקדשא בריך הוא וישראל כלא חד. ועל-ידיה הם ממשיכים חסדים חדשים בכל יום ובכל עת שמשם עקר

צדקה, אות י"ח

על-ידי צדקה לארץ ישראל נצולין ממחשבות זרות שבתפלה, ונדפך מחו ומחשבתו, והוא בחינת תקון הברית (ל"מ, סימן מד).

רבונו של עולם, זכנו לתן צדקה לארץ ישראל, שנופה להחזיק ידי עניים הגונים הדרים בארץ ישראל, עד שנופה שנהיה נכללים באוריא דארץ ישראל, ועל-ידיה נזכה לגרש מי המבול מאתנו שהם המחשבות זרות והבלבולים המבלבלים אותנו תמיד ומונעים אותנו מעבודתך האמתית, ובפרט בשעת התפלה שכלם באים עלינו ומבלבלים את תפלתנו מאד, עד אשר "כשל פח הסבל". פי בעונותינו הרבים גברו המים "מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבוהים" עד אשר קשה לעמד נגד לבולים ומחשבות זרות רבות כאלה פי הרבינו לפשע מאד. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה מ"ד)

